

er det alle mulige andre af de sygdomme, der gør, at folk ikke kan passe deres arbejde, der bliver længere ventetid til, fordi man prioriterer.

Vi støtter naturligvis behandlingsgarantien for livstruende sygdomme, men man skulle have sørget for at tilføre sektoren nogle flere midler, flere ressourcer, så man på den måde kunne undgå, at det bare førte til længere ventelister for andre sygdomme.

Medicinen bliver dyrere. Og det, borgerne mærker her i landet ud over det, der ligger i selve finansloven, er også effekterne af den meget stramme økonomiske aftale, regeringen lavede for kommunerne og amterne, som er så stram, at man i kommune efter kommune sender breve ud til de ældre og siger: Du kan ikke få mere hjemmehjælp, du får kun det halve af, hvad du plejer at få.

Det er det, der gør, at man får nedskæringer på sygehusene, f.eks. her i København, hvor der skal skæres for 100 mio. kr. om året. Det er det, der gør, at man overalt i landet oplever, at man får en ringere børnepasning og igen længere ventelister til børnepasningen.

Og alt det, der sker nu, alt det, der er sket i de måneder, siden man fremlagde finanslovsforslaget, er jo fuldstændig og aldeles i modstrid med regeringens valgløfter. Regeringen blev valgt som alternativ til Venstre, De Konservative, til borgerligheden; den blev valgt, fordi man helt korrekt sagde, at kommer V og K til, gennemfører de forringelser for pensionisterne, for de arbejdsløse, de angriber efterlønnen, man får højere huslejer, hvis V og K kommer til.

Problemet er bare, at nu er det regeringen, der sammen med V og K gennemfører det, som man advarede vælgerne om at V og K stod for. Derfor er reaktionen selvfølgelig voldsom. Der er nogle, der tager den lidt besynderlige konsekvens, at da V og K jo sagde det her før valget, er de mere ærlige, fordi de nu er med til at gennemføre det. Det er jo en mærkelig måde at udtrykke sin surhed over forringelserne på. Vi må håbe, at det senere retter sig, så det bliver sådan, at det er venstrefløjen, der får den berettigede styrke, den skal have for fremover at kunne undgå, at der sker flere af den slags ting, som den her finanslov er udtryk for.

Så var der under de korte bemærkninger en debat om Enhedslistens forhandlingslinje. Den vil jeg gerne uddybe. Efter en række møder hos finansministeren og diverse fagministre kunne vi konstatere, at der ikke var ét eneste oplæg til

at forhandle med Enhedslisten. Ikke ét oplæg. Dagsordenen var kun tilpasset noget, der kunne gennemføres sammen med Venstre og De Konservative.

Og dér er det altså vores holdning i Enhedslisten: Vi deltager ikke i mummespil; vi deltager ikke i skuespil, hvor vi lader, som om at nu forhandles der, når der ikke forhandles. Når forhandlingerne kun foregik med højrefløjen, og vi kun optrådte som statister i et teaterstykke, valgte vi altså at stå ud af statistens rolle og sige fra, så befolkningen klart kunne se, så de, der er uden for de her tykke mure, kunne se, hvad der reelt foregik, og ikke skulle gå derude og tro, at det vel nok var spændende, om det her blev noget, der blev lavet med venstrefløjen, eller det var noget, der blev lavet med højrefløjen, når det entydigt gik på, at nu skulle der gennemføres noget sammen med højrefløjen.

Vores signal var: Gør noget, stop den her udvikling, der går i den forkerte retning! Men desværre. LO f.eks. vedtog jo at gå foran og hjælpe regeringen med at lave en aftale med V og K ved sammen med arbejdsgiverne at beslutte dagpengeforringelserne i stedet for at bekæmpe forringelserne.

Enhedslistens filosofi er den meget enkle, at skal der ske afgørende forandringer i dansk politik, kan det kun ske ved et afgørende pres udefra. Så er det arbejderbevægelsen, fagbevægelsen, det er miljøorganisationerne, det er de unge mod racisme, det er alle de folkelige organisationer, som har et andet standpunkt – EU-modstanden burde jeg også nævne – end det, der er flertallets herinde, det er de bevægelser, og det er de folkelige strømninger, der har muligheden for at gennemføre egentlige politiske forandringer, som kan få udviklingen til at gå i en anden retning.

Vi har jo faktisk set, at det er virkeligheden. For det, vi så de første dage, efter at finanslovaftalen blev offentliggjort, var jo så meget raseri uden for Christiansborg, at forligspartierne, alle seks, lynhurtigt fandt ud af: Det bliver vi nødt til at rette – hov, det bliver vi også nødt til at rette, og – hov, det bliver vi også nødt til at rette.

Så længe, der var det voldsomme pres, bøjede man sig. Men desværre er presset jo ikke helt opretholdt; der stod for få på Slotspladsen i går, og derfor er man holdt op med at begynde at rette tingene ind, som man faktisk burde gøre det.